

Ninge!

Ileana

Strecurând prin sita iernii, cerul praful îl revarsă
Și golit de sentimente, alb pământu-l desenează.
Înlemnii de frică în gheăță stau copacii înțepeniți,
Iar i-a nins pe tâmpale cerul, viforul din nou i-a prins!

Lăcrimează ramu-n cale apelcat de atâta ger,
Încercând să-mbrătișeze rest de soare, întind spre cer
degete încovioate de moșnegi. Prea timpuriu
ochii lor sculptați în verde către cerul plumburiu,

Nevoiți au fost să îndrepte rugăminți de renunțare.
N-au pe ei decât o haină și aceea-i rece tare!
Plâng ceru-n mii de fluturi înstelând pământul tot
și acoperind de jale totu-n jurul lui potop.

Mușcă flacăra cea albă trup călduț înmugurit
și-ncălzește între brațe rod cu viață împădurind
streșini, canturi de ferestre , frunze albe acoprind
toată zarea ce se întinde, haina iarnă cucerind.

Litere înghețate bocnă ies din buze aburinde
mestecând cu lăcomie din silabe, prea flămânde
de a soarelui căldură. Încleștate între dinti,
nu mai vor să-și strige gândul și se ascund de acum cuminti.

Lumânările de gheăță stau topite în ram uscat
luminând alb, șevaletul de natură scos din raft.
Zornăind argintii iernii, vântul cântă amestecând
praf de stele albe ninse de al iernii rece plâns.

Din salcâmi de nori se îinfoiae flori căzând către pământ,
mângâind molatec rana urmelor de frunze. Plâng
în tacere despărțirea de a cerului cetate.
Ninge liniștit cu stele și cu vis de zile calde...

10.01.2019